

Bekymring for Oslo-idretten! Hvorfor er ikke idretten en del av valgkampen og hvor er de konkrete tiltakene for å hindre «klubbdød» i Oslo?

Jeg har vært daglig leder for Ullern IF i to måneder der jeg allerede har besøkt mange andre idrettsforeninger og klubber i kommunen. Blant annet så overvar jeg en valgkampdebatt 10. august mellom Raymond Johansen og Eirik Lae Solberg som fant sted i flerbrukshallen til Gorud IL. Det kom svært lite konkrete tiltak eller konkrete økonomiske bidrag til idretten av vår neste byrådsleder. Jeg har lest partiprogrammene og jeg ser ikke hva som blir lovet til idretten. Dette bekymrer meg.

Alle signaler og tilbakemeldinger fra ulike besøk og relasjoner er svært tydelige. Det er flere idrettsforeninger rundt om i hele Oslo som sliter med de samme utfordringene. Jeg er bekymret for at breddeidretten ikke blir prioritert og at konsekvensene kan bli store. Ingen ønsker en «klubbdød» Oslo slik Gøteborg har blitt.

Jeg har selv vokst opp med flere idretter og en alenemor til fem barn som ikke hadde råd til dyre treningskontingenter, ei heller ferie. Vi bidro med dugnadsarbeid for å kompensere og for å holde på med idrett. Det er slik idretts-Norge er bygget opp, men det er naivt å tro at det er kun det som skal til i dag. Jeg drev med fotball, håndball, turn og litt basket. Det skjedde i breddeidretten. Samtidig så har jeg vært både heldig og dedikert som hatt en tilværelse som profesjonell fotballspiller, og jeg har representert landslaget. Breddeidretten er så viktig for samfunnet på mange områder, ikke bare for toppidretten. På veien her har jeg sett enormt mange falle utenfor idretten av ulike årsaker. Jeg har sett konsekvensene for mange, men dagens situasjon skremmer meg når jeg leser om «Gøteborg-tendenser» i Oslo. Det må mer offentlig støtte til og jeg savner fokuset på dette i valgkampen.

Når mennesker faller utenfor idretten så er veien kort til kriminalitet og narkotika. I Gøteborg så har man en klar sammenheng med «klubbdød» og økt kriminalitet. Det er lettere å rekruttere gjengledere enn trenere. Ingen ønsker vel at barna skal vokse opp med gjengkriminalitet og usikkerhet? Kostnadene for samfunnet er mye større enn om vi investerer mer til idretten.

Når vi leser Oslo kommune sin behovsplan pkt 3.1.1 så er min opplevelse at vi vanskelig vil kunne oppnå hovedmålet om at Oslo skal være godt tilrettelagt for idrett. Dette omhandler dagens driftsmodell, driftstilskudd, støttemidler og generelt forståelsen for drift av idrettsanlegg. I Norges idrettsforbund sin strategiplan 2019-2023 så er vi på feil vei når det gjelder hovedmål 1 og hovedmål 2. Jeg opplever at vi ikke får gjennomført ønsket aktivitet (behovet er større) og kostnadene har økt betraktelig som igjen fører til at kontingenter og treningsavgifter øker, og de vil øke mer! Det er selvfølgelig store områdeforskjeller i Oslo, men jeg snakker for hele idretten i Oslo.

Vi opplever dagens driftsmodell med Bymiljøetaten (BYM) som tungrodd og lite fungerende, og den hemmer oss fra å skape aktivitet og utfordringene innenfor HMS er sterkt kritikkverdig! Det er mange avvik og behov som er meldt inn til BYM og vi opplever at det er altfor lang behandlingstid i veldig mange av disse. Det er så mange konkrete saker at det blir feil å ramse opp alle. Det er mange og noen alvorlige! I tillegg så opplever vi både frustrasjon og mye tid som går på oppfølging og det vi opplever som byråkrati. Skal det ta et år før vi kan skifte pærer til et flomlys? Skal barn bli alvorlig skadet fordi skillevegger i haller ikke fungerer? Skal barn bli alvorlig skadet fordi kunstgressbaner har synkehull eller fordi gresset er krympet? Konsekvensene er at vi vurderer å stenge aktiviteter pga sikkerhet, byråkrati og økte kostnader. Driftsmodellen må revideres raskt! Her er det nå tatt initiativ til møte og gjennomgang av modellen. Dette ser jeg frem til og vi skal samle Oslo idretten til dialog.

Skal idretten også være for alle så må det offentlige bidra med mer støtte, både på anleggssiden og med hodestøtten. Tidligere stortingsrepresentant Jan Bøhler hadde et debattinnlegg i Aftenposten desember 2022 der han belyser nettopp dette og at stadig flere idrettslag sliter med å holde hodet

over vann. Det var altså i fjor. Med den høye inflasjonen i 2023 og økte renter så er situasjonen enda mer kritisk og frafallet er merkbart, og vi ser bare konturene av dette. Hodestøtten pr betalende medlem er på kr 250,- og den har stått stille i over 20 år! Bare den generelle konsumprisindeksreguleringen har økt med 62,2 % på 20 år som tilsvarer at beløpet burde ha vært kr 405 eller gjerne det dobbelte av det som bevilges i dag da idretten har også fått økte krav om rapporteringer, varslingsystemer, HMS, osv. Verden er i dag mer kompleks enn for 20 år siden. LAM-midlene(KUD) bør også minst dobles for at idretten kan fortsette å være den viktigste arenaen for sosialisering og forebygging blant barn og unge.

Vi opplever at dagens byrådsleder og idrettsbyrådet snakker mye om frivillighetskrise i Oslo og at vi må få opp dugnadsånden. For oss så vitner dette om mangel på kunnskap og forståelse. Det er rett og slett ansvarsfraskrivelse! Det er mange ildsjeler og frivillige som gjør en avgjørende jobb for idretten, men slitasjen og de økonomiske utfordringene er så store at flere ikke gidder mer! Samtidig så anklager Oslo Idrettsbyråd at regjeringen har for liten forståelse for Oslos levekårsutfordringer og at regjeringen må bevilge mer penger til idretten. Det er her kjernen ligger og det haster!

Det vitner også om kunnskapsmangel da driftsstøtte og kostnader til idretten ofte er bare basert på sommer- eller vinteridrett. De fleste idretter har aktiviteter året rundt, også for breddeidretten. Det vil si at fotballen trenger undervarme på kunstgresset om vinteren når det er kuldegrader og langrenns utøvere går på rulleski om sommeren når det ikke er snø! Holdningen til at det er kun sommer- og vinteridrett er like gammel som satsen på hodestøtten, minst 20 år.

Driftsavtalen med BYM har retningslinjer som hindrer kommersielt bruk av arenavn og hindrer dermed muligheter for inntekter til idrettsforeningene. Vi betaler til og med BYM for å kunne ha sponsorskilt på arenaen. Det er paradoksalt. Andre kommuner praktiserer dette annerledes der det er tillatt å selge arenavn for å skape mer aktivitet for barn og unge. Hva er motargumentene?

Jeg ønsker svar på følgende spørsmål av Raymond Johansen og Eirik Lae Solberg :

- 1)
 - a. Kan vi se på dagens driftsmodell og endre denne slik at den kan fungere bedre for idrettslagene?
 - b. Kan vi endre retningslinjer som gjør det mulig for noe kommersielt bruk, herav muligheter for valg av arenavn?
 - c. Ha en felles forståelse for at de fleste idretter er helårs idretter og trenger driftsstøtte etter behov. Kan driftsstøtten tilpasses behovet?
- 2) Kan dere øke hodestøtten til kr 500 pr betalende medlem?
- 3) Kan LAM-midlene (KUD) dobles slik at idretten fortsatt kan jobbe med forebyggende tiltak for barn og unge? (Sosiale kriterier bør legges til grunn).
- 4) For å bedre anleggssiden og for å øke kapasiteten så må det bevilges mer penger og raskere. Hva er status på Camp Ekeberg og status på anleggsutvikling generelt i Oslo mtp målsetting og strategi?

Jeg ønsker avslutningsvis varsle min bekymring for idretten i Oslo og det haster. Når vi leser behovsplanen for idrett i Oslo og NIF sin strategiplan så er vi langt unna og på feil vei når det gjelder de overordnede målene. Det bør bekymre oss alle!

Vi vil i løpet av høsten 2023 og kommende vinter møte større og større utfordringer med å drifte idretten om ikke det offentlige kommer raskt på banen. Vi ser muligheter for å drifte helt til det ikke går eller stoppe aktiviteter og all drift før det ikke går.

Alexander Aas,
Daglig leder Ullern IF

